

Av Cilla Naumann har Alfabetas tidigare utgivit:

Värsta brorsan

Kulor i hjärtat

62 dagar

Nyfliken på mer?

Titta in på www.alfabeta.se

Hejdå

Det var inte svårt att åka, det svåra var att komma hem. Men det visste jag inte när jag kramade mamma och pappa hejdå i hallen hemma. Då var det bara skönt att äntligen vara på väg och att veta att man snart skulle få slippa deras oändliga oro och tjatet om alltings farlighet.

Klockan var sex på morgonen och utanför fönstret såg decemberdagen ut att bli lika dyngmörk, kall och regnig som alla andra dagar hade varit den senaste tiden.

Vi kramades i hallen och jag sa för tiotusende gången att allt var lugnt, att jag skulle vara försiktig och att de inte skulle oroa sig. Och så tog jag väskan i ena handen och jackan i den andra och låtsades inte om att mamma hade tårar i ögonen. Jag sprang nedför trappan och tänkte att ta det bara lugnt nu morsan, ta det lugnt, allt är lugnt, hur lugnt som helst.

Men det var inte lugnt.

När jag kom hem drygt två veckor senare visste jag att det inte var ett dugg lugnt.

Copyright © 2013 Cilla Naumann
Alfabetas Bokförlag AB, Stockholm
Utgiven enligt avtal med Grand Agency
Omslag: Johan Petterson
Tryck: ScandBook, Falun 2013
ISBN 978-91-501-1572-7

Men just då sprang jag bara nedför trappan och ut genom porten och där rullade taxin in framför porten just när jag kom ut och Kalle öppnade dörren i farten och när jag hoppade in kände jag hans mamma Anna i hela bilen. Hon har luktat gott på samma sätt sedan vi gick på dagis och hemma hos dem känner man igen på lukten direkt när man kommer in genom dörren.

Nu lutade jag mig tillbaka i sätet och drog in hela gamla vanliga KalleochAnna-känslan i kroppen och kände exakt hur lugnt det var att vara på väg till slut.

Taxin svängde ut på gatan och jag såg mamma stå och vinka som hon brukar göra i köksfönstret, men jag vinkade inte tillbaka. Adventsstjärnan lyste ovanför hennes huvud och jag vet inte varför jag inte vinkade, men i den sekunden kändes hon och pappa, stjärnan, vårt fönster och allt med oss i vår familj bara dammig och gammalt.

Men efteråt kändes det rätt snällt.

Fan, vinka hej då till morsan.

Det kan man väl kosta på sig? I alla fall när man ska resa långt bort och inte komma hem på hela julen.

Men just då tänkte jag inte tänka mer på morsan eller farsan eller Brorsan eller på något som hade med dem

eller hemma att göra. Taxin gled genom tomma tysta gator och Stockholms alla människor verkade sova djupt och lugnt. Vit pudersnö yrde över asfalten och utanför stan låg ett tunt snötäcke. Det var vitt och fint.

Jag tittade på det vita. Hade det verkligen snöat så mycket i år? Utan att jag märkt det? När då?

Snön och vintern slog ut i kroppen – den där kalla känslan i näsan, under fötterna och i munnen – och plötsligt hade jag vinterkängor på fötterna, inte gym-paskorna. Och i framsätet satt morsan och farsan och bredvid mig i baksätet sov Brorsan och vi var på väg till fjällen precis som vi brukar när det är sportlov.

Men nej, jag åkte inte i vår gamla smutsiga Volvo utan i en taxi. Och i väskorna i bakluckan låg inga vantar och underställ utan sommarkläder. Och bredvid mig i baksätet satt inte Brorsan utan min bästa kompis Kalle och hans mamma och i framsätet satt hennes kille Juan bredvid chauffören.

Och det var inte sportlov utan jullov och jag skulle inte till stugbyn i Sälenfjällen. Utan till Sydamerika. Till Colombia.